

Concert en família

«Les Set Faules de La Fontaine».
Música de Xavier Benguerel.
Intèrprets: Ensemble Orquestra de Cadaqués. Director: Tobias Gossmann. Narradora: Rosa Gà Miz.
Animació: Pere Puig. Auditori-Palau de Congressos de Girona. Sala Simfònica. 17 de desembre.

SERVEIS

- [Enviar aquesta pàgina](#)
- [Imprimir aquesta notícia](#)
- [Contactar](#)

[Anterior](#) [Tornar](#) [Següent](#)

M.L.G.

L'Auditori de Girona es va omplir de públic familiar per assistir a l'espectacle musical Les Set Faules de La Fontaine, amb música del compositor català Xavier Benguerel, i que consistia en la narració musicada d'algunes de les conegudes faules que el literat francès La Fontaine va escriure al s. XVII. Probablement per tractar-se d'un espectacle especialment adreçat al públic infantil -nens a partir dels 4 anys-, va consistir en només 4 de les 7 faules que integren la totalitat del projecte artístic de l'Ensemble de l'Orquestra de Cadaqués amb X. Benguerel, recentment editat en format de CD.

L'actriu Rosa Gà Miz es va encarregar de presentar l'espectacle i cadascuna de les faules amb un llenguatge i una actitud propers i amables, buscant la complicitat dels més menuts, que, és de justícia reconèixer-ho, varen mostrar un comportament exemplar, sabent estar receptius i participatius quan la Rosa els preguntava qualsevol cosa, i atents i en silenci mentre els músics interpretaven la música de les faules. Cadascuna d'aquestes era introduïda per la narradora, que també indicava aquells passatges musicals de caràcter descriptiu més característics de cada història: aquests fragments eren interpretats prèviament per l'ensemble a tall d'exemple musical. Així, d'una banda la mainada ja coneixia l'argument de les faules d'antuvi, i, de l'altra, se'ls proporcionava una motivació addicional en relació al repte d'identificar i ubicar aquells fragments característics que havien escoltat separadament. Per tant, una bona estratègia pedagògica per aconseguir captar l'atenció dels nens, i dirigir-la així cap als rics efectes sonors de caràcter descriptiu incorporats a la música per Benguerel.

El contingut musical de l'espectacle no anava gaire més enllà de la que era la seva funció principal: il·lustrar els textos de La Fontaine. En aquest sentit, complia les expectatives sobradament. No obstant, cal reconèixer que ho feia amb un plus de bon gust, encert i enginy, tant

pel que fa a la dimensió estrictament compositiva de l'obra, amb alguna referència stravinskyana, com pel que fa a la brillant instrumentació, que atorgava un rol preminent als dos percussionistes. Potser l'aspecte musicalment més destacable, a part d'aquest bon ofici i d'aquesta habilitat compositiva de Benguerel, va ser la contemporaneïtat del llenguatge musical emprat, i la circumstància de constatar la gran efectivitat dels recursos tímbrics i instrumentals propis d'un llenguatge modern posats al servei de la música descriptiva. Un aspecte que no és freqüent a les sales de concert, però que, malgrat no sempre en siguem conscients, és un ingredient bàsic de molta música per a cinema i TV.

Pel que fa a la interpretació, va estar al bon nivell al qual l'Orquestra de Cadaqués -en aquest cas l'Ensemble que actuava sota el seu nom- ja ens te acostumats. En aquest context cal destacar l'habilitat de Gossman en relació a la precisió amb què va mantenir la sincronia entre la música i les magnífiques animacions de Pere Puig, que més enllà d'un complement visual indispensable per captar l'atenció dels nens, varen esdevenir el veritable colofó de l'espectacle. Un espectacle que, malgrat anar destinat als nens, contenia la qualitat i tots els ingredients necessaris per fer gaudir el públic de qualsevol edat.